

Em có đủ can đảm để yêu anh ?

Loan không dám chắc với mình những quan tâm nơi Hải có thể gọi thành tên hay chỉ là vô tình lướt qua. Hải vẫn thế, cách nói chuyện bình bình, phong thái trầm tĩnh với chất giọng không đổi khác, ánh mắt nhìn Loan khi ơ hờ, khi quyết liệt.

Ngày đầu tiên của năm học mới, năm thứ tư trên giảng đường, Loan phải gắng sức lắm mới có thể di chuyển cái cơ thể mệt mỏi rã rời của mình khỏi chiếc giường thân yêu sau chuyến tình nguyện hơn một tháng trời vừa kết thúc cách đây ít ngày. Vẫn thói quen đó, mắt nhắm mắt mở ra khỏi nhà trong tình trạng quên đủ thứ đồ rồi phải mất năm bảy lần vòng lại, cô mới thực sự yên tâm trèo lên con xe cà tàng lết xác đến trường. Vào đại học đến năm thứ tư, Loan vẫn chẳng thay đổi, vẫn mái tóc mềm mỏng lướt thướt ngang vai, vẫn quần jeans đen và sơ mi trắng, vẫn cười rạng rỡ hầu như mọi khoảnh khắc xuất hiện trước bạn bè và vẫn...cô đơn.

Mỗi lần nghe bạn bè đề cập đến phi vụ tìm gấu mèo cho cô, Loan xua tay rồi gập mình cười ừng ực. Cuộc sống trong đôi mắt của cô gái sắp tròn 22 này vốn vẫn giản đơn và vui vẻ như chính tính cách cô, không ưa mộng mị hay đa sầu đa cảm. Chuyện tình cảm thì tùy duyên, một anh chàng cũng đơn giản như cô, thích pha trò, có thể đỡ cô về an yên sau những chuyến đi cùng trời cuối đất, có lẽ là quá đủ với Loan. Không cần đẹp trai, không cần cung chiêu hết mực, không cần phải tinh tế đến độ có thể nhìn thấu tâm can đối phương. Đã nói rồi, Loan đơn giản lắm, cứ đi cùng cô thôi, sẽ hiểu thôi.

Loan cứ đi, mê mải với những ý nghĩ để tránh cho đôi mắt thiếu ngủ chỉ trực sụp xuống. Mới sáng sớm mà nắng rất lạ, đoạn đường tới trường hôm nay sao cũng đông lạ lùng như thế. Loan quay qua quay lại, giật mình nhận ra mình rẽ vào làn đường dành cho ô tô. Cô hốt hoảng bẻ lái nhưng cuối cùng trượt tay, cả người cả xe ngã dúi vào sát dải phân làn giữa dòng xe qua lại nườm nượp. Ôi! – Loan kêu lên thảng thốt. Đứng là cơn ác mộng với cô, không biết lần thứ bao nhiêu mình ngã xe vì tội đang trí. Loan đau điếng, mũ bảo hiểm trượt ra khỏi mớ tóc loà xoà, Loan càng cuống quýt và lúng túng hơn. May sao có một bàn tay đỡ cô dậy, lại cẩn thận dắt nốt chiếc xe đang đổ nghiêng lại ngay ngắn, miệng liên tục hỏi: – Cô không sao chứ?

Loan chỉ biết gập người liên tục để cảm ơn người đó, quên luôn cả vết xước xước ở cánh tay đang ứa máu. Dựng xe xong, người đó quay lại phía Loan. Lúc này cô mới kịp định thần lại, một người con trai, chắc chạc tuổi cô, đẹp trai, rất đẹp trai, ánh mắt sáng ngời và thu hút. Loan ngó người nhìn người đó, cũng giống cô, sơ mi trắng và quần jeans đen, Loan luôn bị ấn tượng đặc biệt bởi sự giản đơn của bộ trang phục này. Chàng trai đó cao hơn Loan cả cái đầu, đáng vẻ nam tính và nụ cười hơi trầm tư. Thấy Loan yên lặng mà chưa trả lời câu hỏi của mình, chàng trai đó hỏi lại cô:

– Này cô, cô có sao không?

– À...tôi không sao đâu. Cảm ơn anh! – Loan giật mình nói rồi cười toe. Chàng trai đó nhìn cô lạ lắm, chính xác là đang nhìn vết máu loang qua lớp sơ mi mỏng manh màu trắng. Anh nâng cánh tay Loan lên rất tự nhiên như xem xét, đoạn lên tiếng:

– Tay cô bị xây xước khá nhiều đấy! Hay là....

Loan vội vã xua tay rồi nhắc lại câu trả lời của mình:

– Tôi không sao thật mà. Cảm ơn anh!

Nói đoạn Loan vội đội lại mũ bảo hiểm, dắt xe mình về đúng làn đường rồi phóng vụt đi mất, nghe trông ngực đập rộn và vành tai nóng ửng lên. Cô biết, tim mình vừa hẫng một nhịp vì cặp mắt ấy và câu gọi với theo của anh ta:

– Này, cô gì ơi...Nhớ chú ý đi đường đó.

Đến trường, Loan không thể tập trung vì cặp mắt thiếu ngủ chỉ chực chờ sụp xuống, lại thêm những ý nghĩ rối rắm về chàng trai đã giúp cô buổi sáng nay. Còn dư mười lăm phút nữa mới vào lớp, Loan ngủ gục lúc nào không hay, ngay cả tiếng chuông báo vào tiết cũng không thể đánh thức cô được, lại thêm đứa bạn thân thích ngồi bên cạnh cặp học, không có ai kéo cô ra khỏi giấc ngủ ngon lành nhưng...không hề bình yên.

Vào tiết một được chừng hai mươi phút, Loan tỉnh nhưng không phải do cặp mắt đã được "bôi bổ" đủ. Tiếng lộc cộc của viên phấn gõ vào bàn học chỗ cô ngồi cộng hưởng với cái nín ọp của đứa bạn ngồi đằng sau khiến cô hất tay nó ra và nhúm mày khó chịu. Tiếng gọi của một giọng nam rất quen thuộc cất lên:

– Này em...này em kia!

Lúc này Loan mới giật mình và lồm cồm bò dậy, dụi dụi mắt rồi nhìn người đàn ông đang đứng trước mặt mình. Cô nhất thời lú lẫn không thể định hình luôn người đàn ông đứng trong lớp học này ở phút thứ hai mươi của tiết 1 không ai khác chính là thầy giáo, cô chỉ thắc mắc sao chàng trai sáng nay cô gặp lại có mặt ở đây? Chàng trai đã làm rối ren "bộ óc" và "bộ lòng" vốn rất đơn giản của Loan. Những tiếng cười của đám bạn trong lớp bắt đầu rộ lên trước bộ mặt ngơ ngác của Loan trong hoàn cảnh éo le, thầy giáo cười nhưng nét mặt vẫn nghiêm nghị:

– Em có thể ra ngoài rửa mặt.

Loan ngơ người, nhớ ra đứng trước mặt cô đây là thầy giáo, một vị thực sĩ hoặc giáo sư quyền lực nào đó. Thầy giáo nhắc lại đề nghị của mình: – Em có cần không? Loan tỉnh hẳn ngủ, ập ứng cười trừ:

– Dạ...không!

Loan vốn ngày thường là sinh viên chăm chỉ, lần đầu bị rơi vào trạng thái này lại thói ngửa quen đường cũ lết cái thân hình dặt dầy mệt mỏi ngay bàn đầu để rồi ngủ quên ngon lành. Vị thầy giáo nhìn Loan, nụ cười lần này có nét thú vị không ít nhưng rồi rất nhanh, anh hướng cái nhìn bao quát tất cả và nghiêm giọng:

– Tôi nói rồi, nghiêm túc trong giờ của tôi là yêu cầu tối thiểu. Tích cực lên! Chúng ta gặp nhau không nhiều đâu.

Thì ra là thầy giáo mới, rất trẻ và đẹp trai nhưng thực đúng là oai phong ngút trời lại yêu cầu sinh viên có thái độ tích cực và nghiêm túc. Sau câu nói đầy tính "răn dạy", Hải – vị giảng viên mới của lớp Loan nở một nụ cười làm bật ra những tiếng ồ lên nho nhỏ của đám nữ sinh bên dưới, ngoại trừ Loan, tâm trí lại đang rối như tơ vò và trống ngực đánh liên thanh, vì nụ cười và ánh mắt đó.

Kết thúc buổi học, số sinh viên nữ nán lại hỏi bài tăng đột biến. Loan đã nghe thấy những lời xì xào bàn tán từ giờ ra chơi trước, rằng sao mà có người đẹp trai thế, sao mà thầy giáo cười duyên thế. Loan ngán ngẩm thương hại cho đám bạn "háo sắc" của mình. Cô uể oải, lại gục xuống bàn cho đến khi đám bạn tản ra hết vẫn không hề hay biết. Chết giọng trầm quen quen ấy lại cất tiếng hỏi cô:

– Sao em còn chưa về nữa?

Loan ngẩng lên, thấy Hải đã cặp sách chỉnh tề để chuẩn bị ra về. Cô ngơ ngẩn như mất hồn thì Hải tiến lại gần, ân cần cúi sát, giọng như thì thầm:

– Vết thương sao rồi?

Thì ra là Hải có nhận ra cô, vậy mà cô còn tưởng anh quên cô luôn rồi, vì cái thái độ tỉnh bơ trong suốt buổi học. Cô đứng phắt dậy, hơi lúng túng và lại dùng nụ cười che đậy sự lúng túng của mình:

– Tôi...à, em không sao!

Hải chìa ra trước mặt Loan cuốn sổ nhỏ nhỏ bọc bìa màu xanh ngọc, cô nhận ra ngay cuốn sổ mình hay dùng để ghi chép thường nhật, đủ mọi thứ, những thứ vật vãnh, những mẩu xúc cảm rơi vãi, buồn có, vui có, ảm ức có. Chắc nó đã rơi lúc Loan bị ngã xe ban sáng. Loan chực lấy lại cuốn sổ, nói vội một tiếng cảm ơn nhưng Hải đã thu tay lại:

– Cho tôi mượn tạm một hôm!

Loan ngơ ngác còn Hải quay đi giấu một nụ cười thú vị và trên suốt chặng đường về, anh ấn tượng mãi với cô sinh viên có vẻ ngoài lí lắc, nụ cười rạng ngời như ánh ban mai. Đã rất lâu, tim anh mới lại khe khẽ ngân nga những xúc cảm tươi mới đến vậy. Sự vui vẻ nơi Loan, có thể đánh thức Hải lần nữa? Anh không biết, chỉ biết đã bao lâu nay, gần xúc cảm nơi lồng ngực trống rỗng. Người ta sống hôm nay một phần nhờ kí ức, Hải không những nhờ mà còn lệ thuộc khủng khiếp vào nó để níu lại, khóa lấp vết thương toang hoác nơi lồng ngực, từ ngày vợ anh đi về một chốn rất xa xôi...

Hải năm nay mới hăm bảy, cái quãng con người ta không còn quá bông bột nhưng cũng chưa thể nguôi ngoai những xúc cảm yêu thương. Là một giảng viên năng lực lại thêm vẻ ngoài rất ổn, cư xử đĩnh đạc và chuẩn mực, Hải được nhiều cô sinh viên ngưỡng mộ, thương thầm nhớ trộm. Các cô gái tìm đến anh nhiều, vì cô đơn có, vì trục lợi cũng có. Xã hội cuồng quay khiến Hải chẳng còn tin và không rung động trước bất cứ ai, hướng hồ họ nghĩ anh hoàn hảo: Tài năng có, tư cách có, tiền quyền đều có. Nếu những cô gái ấy biết anh từng có vợ và bây giờ đang sống cùng đứa con trai nhỏ, có lẽ sẽ chẳng ai còn muốn "yêu" anh như họ từng rất mực tha thiết. Hải biết chứ, sợ thêm một cuộc đời thương tổn, đã từ lâu, anh giữ thói quen khép lòng mình lại để khỏi phải yêu thương.

Vậy mà thấy Loan, sơ mi trắng và quần jeans đen, cái trán dô buống bình, mái tóc mượt với những sợi mai loa xoà trước trán, nụ cười như nhuốm cả một vùng trời nhiều nắng, sao mà ấm áp và rạng rỡ thế, sao mà thân quen thế. Người từng bước qua trái tim anh cũng thích jeans và sơ mi trắng, cũng có nụ cười rạng ngời đựng chứa cả một trời thương, Hải thấy tim mình hẫng nhịp khi bắt gặp những yêu thương thuở nào, cái khoảnh khắc thấy Loan loay hoay nhăn nhó với cú ngã đau điếng, lúc thấy được nụ cười toe vô ưu vô lo trước câu hỏi han của mình, Hải muốn yêu lại nụ cười đó. Vẫn biết có lẽ sẽ khổ thôi nhưng tim yêu đập, đâu có ai ngăn được.

Tuần ngâu thứ ba trong tháng bảy âm lịch, không khí đã tạm dịu lại sau những ngày nắng oi nùng. Loan không vui như mọi khi mà trốn mình trong góc phòng, ghen ngào bật khóc. Cô vừa về quê lên khi hay tin sư cô chủ trì ở ngôi chùa gần chỗ ở qua đời, bà ốm mất mấy ngày, vì nghĩ qua loa nên không cho người gọi Loan về. Ai dè bà đi luôn, Loan ân hận không thể chăm sóc người đã nuôi nấng mình gần 20 năm trời trong những ngày cuối đời. Loan bị người ta bỏ lại trước cổng chùa, sư cô thương nên chăm Loan lắm. Thiếu bố mẹ nhưng Loan không bao giờ sầu muộn, cô có lí lẽ của riêng mình. Nếu thực sự thiếu Loan làm cho mẹ cô hoặc ai đó sống hạnh phúc hơn, cô chấp nhận.

Hướng hồ sư cô lo cho Loan rất chu đáo, không để Loan thiếu thốn thứ gì, cho Loan đi học, răn dạy Loan từ những điều nhỏ nhất. Mãi đến hết năm nhất đại học, Loan nói mình tự lập được khi đã phần nào ổn định cuộc sống trên thành phố, sư cô đồng ý không chu cấp nữa nhưng vẫn hỏi han qua điện thoại thường xuyên, lo lắng cho Loan không khác nào con ruột. Hay tin sư cô mất, Loan buồn mất mấy ngày nay dù đã từ lâu, cuộc sống không còn phụ thuộc vào sư cô nữa. Những mất mát về hồi ức là không thể nào đong đếm được. Loan mãi không thể quên những buổi chiều trên cao nguyên lồng lộng gió, sư cô dắt Loan đi dạo chơi trên những thảm hoa cải vàng đượm ươm màu nắng. Đôi chân Loan lon ton quanh những cây cải vàng, hít hà cái hương thơm ngai ngái và cười vui thích. Đó, mảng kí ức tuổi thơ đượm màu vàng hoa cải hoà cùng hương vị của nắng gió cao nguyên.

Loan đứng dậy, bật tung cánh cửa dẫn ra khu ban công nhiều hoa cỏ, hít một hơi thật dài, cô cố nặn ra nụ cười méo mó, chỉ thấy mắt mình sưng húp và nặng trĩu. Trời ngớt mưa được một lát, Loan lại đứng ở cái vị trí quen thuộc ở ban công, ngắm đường phố người xe qua lại. Bất chợt bắt gặp Hải đứng ở ban công tầng hai quán cafe đối diện khu trọ của mình, tim cô bắt đầu run đến lạ, Loan rút vào toan giấu mình sau lớp màn che nhưng Hải kịp thấy cô, anh vẫy tay và cười chào rất hiền, Loan bẽn lẽn cười lại. Hải cất giọng không quá to nhưng đủ để Loan nghe thấy khi khoảng cách giữa hai cái ban công khá gần nhau:

– Em ở đây sao?

– Là nhà trọ.

– Sang đây nói chuyện một lát, được không?

Loan khe khẽ gật đầu, quay vào trong chỉnh lại mái tóc hơi rối của mình rồi ra khỏi. Cuộc gặp mặt diễn ra trong không khí rất tự nhiên như giữa hai người quen thân hợp hiểu từ lâu. Loan nhận ra Hải chuyện trò khá thú vị, hài hước nhưng không kém thâm trầm. Từ ngày Hải vào dạy lớp mình, mà không, chính xác là sau màn đụng mặt buổi sáng ấy, Loan nhận ra mình hay nghĩ đến anh với những ý nghĩ vu vơ nhất. Cuốn sổ nhỏ bọc bìa màu xanh ngọc cứ chìm dần trong quên lãng, Loan không còn bận tâm đến nó, nghĩ rằng Hải cũng vậy nhưng không hay anh vẫn hay giở cuốn sổ đó ra, ve vuốt rồi vẽ trên môi một nụ cười bùng sáng tưởng như rất lâu rồi, nụ cười chẳng còn vương trên khoé môi kia.

– Em có chuyện gì đó không vui? – Hải hỏi khi nhìn vào cặp mắt sưng húp của Loan. Cô khe khẽ gật đầu, bắt đầu kể với một niềm say sưa triu mến. Người con gái này thật lạ – Hải nghĩ thầm, dường như cô ấy luôn đối xử với tất cả bằng một niềm say sưa như thế.

– Mát mát hơi ức là không thể đong đếm phải không? – Loan quay nhìn Hải mà như hỏi chính mình. Hải hơi ngạc nhiên vì câu hỏi chất chứa nhiều suy tư từ một cô gái có vẻ ngoài lí lắc, nó đã chạm đến đáy sâu trái tim anh, mắt Hải hơi cụp xuống:

– Phải, là không thể đong đếm. Nhưng... – Hải bất giác tiến sát Loan, bị bất ngờ, Loan lùi lại một bước, suýt chút nữa trượt chân ngã vì nền ẩm ướt nhưng Hải kịp đỡ cô, cả thân hình Loan ngã về phía Hải, môi khẽ chạm môi, Loan sững sốt còn Hải vẫn giữ chặt bờ eo, xoáy sâu cái nhìn vào tận đáy mắt cô:

– Em nói xem, liệu hiện tại có thể bù đắp những thứ đã qua đi?

Vì quá ngại ngùng với nụ hôn bất ngờ, vành tai Loan đỏ rực và trống ngực đánh liên hồi, những xúc cảm đầu tiên của thanh xuân phơi phới làm Loan choáng váng như kẻ say men tình, cô không còn nghe thấy câu hỏi của Hải., vội đẩy anh ra và trốn khỏi bầu không khí khó xử ấy chỉ trong một tích tắc, để lại Hải chơi vơi với vòng tay ôm đang dở.

Cuộc trò chuyện vẫn tiếp diễn vào những buổi chiều sau đó, không ai còn có ý định nhắc nhở đến nụ hôn bất ngờ hôm ấy, cả Loan và Hải, cả những cảm xúc run lên khe khẽ trong lồng ngực cả hai khi chạm môi. Hải không thể bảo mình đừng nghĩ về Loan, về cặp mắt tròn và nụ cười rạng rỡ. Đến quán cafe đó là tiện đường ghé, không ngờ lại phải quay lại nhiều lần đến vậy, không phải vì những tách cafe được pha chế đặc biệt, không phải vì không gian quá hợp lòng người, vì Loan. Hải đến và đứng ở vị trí lần đầu anh đã đứng, luôn luôn ngóng ngửa cánh cửa dẫn ra ban công đối diện bật mở để nói cùng Loan dăm ba câu chuyện, để nhìn thấy nụ cười rạng rỡ của Loan, để gần cô thêm chút nữa. Cô ngây ngô hay cố tình không nhận ra sự góp mặt rất hữu ý của Hải bên lề cuộc sống của mình?

Hải không hiểu nổi, chỉ hiểu tiếng yêu phập phồng đợi chờ nơi lồng ngực và nỗi lo sợ cũng dần dần xâm chiếm, chắc gì Loan chấp nhận anh, một con người nhiều góc cạnh, biểu hiện mỗi lúc mỗi khác trong công việc, trong cuộc sống. Cô gái đơn giản mọi mặt như Loan nên hạnh phúc vẹn tròn, dù chỉ là giản đơn, nó hợp với cô hơn. Những gì Loan ghi trong cuốn sổ màu xanh ngọc, Hải vẫn hay lục lại, không có ý định trả lại cô cuốn sổ đó, cô không đòi hay đã quên mất thật? Hải biết nếu yêu anh của hiện tại, có lẽ Loan sẽ

không còn giữ màu mắt trong veo ấy, cô sẽ khổ đau. Nhưng chuyện đó, Hải không quyết được, Loan cũng không quyết được, tim bảo sao thì là như vậy thôi!

* * *

Cả buổi chiều Loan ngong ngóng ra phía ban công đối diện, Hải không đến. Hà Nội vào đông thực sự, những cơn gió buốt làm làn da khô đi, Loan biết thoa lên da mình thứ tinh dầu hương lavender ấm mượt, phớt một chút son hồng vào bờ môi hơi cong lên trước mỗi buổi hẹn ...qua ban công, nom đáng yêu như chú mèo con, đâu có người con gái đáng yêu nào không ý thức được cô ấy đáng yêu theo nhiều cách. Loan dù chẳng phải cảnh vàng lá ngọc, trái lại tự chủ và mạnh mẽ nhưng lúc nào cũng phơi phới tin yêu và căng tràn đầy ứ thanh xuân nhiệt huyết.

Loan không dám chắc với mình những quan tâm nơi Hải có thể gọi thành tên hay chỉ là vô tình lướt qua. Hải vẫn thế, cách nói chuyện bình bình, phong thái trầm tĩnh với chất giọng không đổi khác, ánh mắt nhìn Loan khi ơ hờ, khi quyết liệt. Khi nồng nhiệt kề bên, khi lạnh lùng xa cách. Như gần tuần nay, Hải không đến quán cafe và đứng nơi ban công đối diện càng làm Loan nghi ngại và...nhưng nhớ. Những giờ lên lớp, Hải đối xử không khác với Loan, thi thoảng đậu ánh mắt nơi cô một lát rồi lại quay ra, tiếp tục với những kiến thức cần truyền đạt. Hải quả không hổ là một chuyên gia truyền thông uy tín, những bài giảng đều gai góc vị đời, không dàn trải lí thuyết dài dòng. Loan cũng làm rất tốt trong việc tỏ ra là một sinh viên có tố chất và vô cùng chăm chỉ với những bài tập được giao, cô luôn hoàn thành xuất sắc. Loan đã đi làm thực tập sinh chuyên ngành từ năm nhất đại học, nhờ năng lực tốt nên đã được ưu ái trả lương và hứa nhận làm việc chính thức sau khi tốt nghiệp. Đó có lẽ chẳng phải may mắn, Loan đã nỗ lực nhiều, rất nhiều để có được.

Loan đã ốm mất mấy hôm nay, người sốt cao và ho nặng. Những lúc này, cô mới cảm nhận được mình cô độc đến mức độ nào. Hoa – con bạn thân nhất thời đại học bình thường sẽ đến chăm sóc cô, nấu chút cháo cô thích và mua vài viên thuốc cảm sốt thông thường. Nhưng lần này cô ốm đúng đợt nó đi du lịch một tuần với bạn trai, không người chăm sóc, Loan phải tự lột cái thân hình không còn sức sống và tái nhợt giữa trời mưa lâm thâm ra hiệu thuốc tít tận cuối phố. Nhìn cô với đôi môi tái đi, làn da nhợt nhạt và đôi mắt thâm quầng, anh dược sĩ đẹp trai rất mực dịu dàng phải thẳng thốt:

– Loan, em có cần tới bệnh viện không?

Loan vẫn cười bảo rằng mình không sao nhưng về đến nhà, cô khóc rầm rức. Con Hoa gọi điện, cô nghe cũng không kìm được mà oà lên nức nở. Nó là người duy nhất cô có thể "giở trò" khi cần kíp. Hoa trách móc: "đã biết khổ chưa bà nội? Bảo kiếm một thằng người yêu đi không chịu, những lúc thế này có phải có osin miễn phí không!" Nói đùa dăm ba câu, Loan lại cười yếu ớt rồi một mình thiếp đi trong căn phòng nồng nàn hương lavender bao phủ.

Có tiếng gõ cửa bất ngờ lúc trời đang mưa lâm thâm, Loan hơi ngạc nhiên, rất ít người đến tìm cô ở đây, ngoại trừ Hoa, luôn thông báo trước khi nó đến. Loan ra mở cửa, ngạc nhiên nhận ra Hải với chiếc vest đen còn đọng vài hạt mưa trắng xóa khoác bên ngoài sơ mi trắng, nom anh hơi mệt mỏi và phờ phạc. Hải từ Thái Lan trở về sau chuyến công tác ít ngày đã vội lên lớp kịp tiết dạy rồi đến đây ngay. Loan bỗng thấy như là vỡ oà nhưng nhớ khi mấy ngày nay mong ngóng bóng dáng ấy nhưng không nhận được bất kì tin nhắn nào từ anh dù chỉ là trao đổi về dự án cô đang nhờ Hải hướng dẫn.

Đôi mắt Loan ầng ậc nước và cổ họng nghẹn đắng. Cô ngược mắt nhìn Hải trân trân, muốn nói gì để xoa tan bầu không khí im lặng mà không nói được, những tiếng nấc bắt đầu vang lên trong lồng ngực đau tức tựa như lớp thủy tinh mỏng mảnh đang nguội lạnh bị dội nước sôi bất ngờ nên rạn nứt rồi vỡ toác ra những mảnh vụn vụn. Nhớ nhưng đã dày vò tim đau như thế. Loan ôm chầm lấy Hải, cảm nhận hơi mưa lạnh buốt thấu tận tim, Hải thấy lồng ngực đốt và lồng ngực nhói buốt, cũng dang vòng tay ghì chặt Loan để vỗ về an yên khi cô đang run lên bần bật trong vòng tay anh:

– Anh nhớ em quá, nhớ đến nỗi phải về trước dự định hai ngày để lên lớp sáng nay mà em vắng mặt.

Loan càng khóc to hơn. Con người cô là vậy, không giỏi che giấu xúc cảm của mình, cứ để tất cả hiển hiện và ào ạt. Nhớ nhung à? Thì ra không phải riêng cô. Tình yêu lúc chưa lên tiếng làm con người ta nghĩ mình đơn phương và tự dằn vò đến khổ đau, quặn thắt.

– Em...

– Loan lại bị những tiếng nấc chặn lời. Hải phải lên tiếng giùm cô:

– Mình yêu nhau, có được không em?

Trời, Hải hỏi gì mà hỏi kì, như hỏi con cá rô có phải là con cá không vậy. Hỏi thế làm sao Loan biết trả lời khi cô đã yêu anh từ cái lần đầu tiên hai người đụng mặt. Hải lên đường về nhà, những xúc cảm ngọt ngào của yêu thương chưa kịp ngân nga làm con tim say đắm, Hải đã hối hận, anh đã hơi vội vàng rồi. Sự nồng nhiệt nơi Loan đã không để Hải kịp nói ra sự thật. Mà không, anh chưa đủ dũng cảm để nói ra, anh vẫn thoáng lo sợ Loan sẽ chạy vụt đi, đi thật xa đến nỗi anh không thể bắt kịp trái tim ứ căng nhiệt thành ấy, anh thương tổn rồi, đau rồi, sức chịu đựng dĩ nhiên không thể sánh kịp cô. Nhưng bây giờ, tính sao đây? Liệu Loan phản ứng ra sao, Hải thực sự sợ cái khoảnh khắc nhìn cô cười rồi quay đi khi phát hiện ra sự thật về quá khứ của anh, về anh của hiện tại. Nụ cười ấy sẽ dày vò anh suốt đời nếu Loan không quay lại, hẳn rằng cô sẽ khổ đau quá nhiều. Hải biết cô gái như Loan, biết giấu nước mắt trước người làm mình khổ đau dù ngày thường không giỏi che đi xúc cảm. Hải đã nhìn thấy một Loan rất khác, không phải một cô gái luôn luôn lí lắc, Loan thực sự cô độc, yếu đuối những khi đối diện với chính mình và với cả anh. Rồi cuối cùng Loan sẽ phải biết sự thật này, Hải biết nó hơi tàn nhẫn với cô nhưng tình cảm của anh là thật, rất thật lòng. Loan sẽ chấp nhận nếu cô đủ can đảm để bên cạnh anh, chỉ cần anh là người chủ động nói ra chứ không phải Loan là người phát hiện, mọi chuyện sẽ khác...

* * *

Loan sực tỉnh, thấy Hải đã ngồi bên cạnh từ bao giờ, lặng lẽ với điều thuốc cháy quá nửa, một tay đặt hờ lên mái tóc cô, ve vuốt. Loan hơi ngạc nhiên khi phát hiện ra Hải hút thuốc, hình như lòng anh không hề yên ổn nhưng nhìn Loan thức dậy, anh vẫn cười triu mến. Loan nâng người ngang Hải, dụi dụi vào ngực anh giữa cái lạnh thấu xương của trận đại hàn tràn vào Hà Nội. Hải dập mẩu thuốc còn lại, vòng tay ôm Loan chặt cứng, cô cười rúc rích, thấy ấm lòng và những mảng hồi ức đan xen lần lượt trở về. Ngày lên Hà Nội học, sự cô đơn dằn vặt nhất định phải làm mình hạnh phúc, Loan đã cười thật nhiều như một thói quen để không chỉ có cô mà còn lan toả cho rất nhiều người nữa, những ngày dài mong thầm yêu thương gõ cửa dù luôn tỏ ra mình sống rất tốt mà không cần tình yêu, rồi ngày cô gặp Hải, thấy tim mình rung rờ vì ánh mắt anh, những buổi hẹn hò trên ban công tầng cao nhiều gió, ngày anh nói yêu cô và khoảnh khắc này đang ghì nép an yên trong vòng tay anh, Loan biết mình hạnh phúc...

– Em đang nghĩ gì thế? – Hải hỏi Loan khi thấy cô yên lặng hồi lâu.

– Em đang nghĩ mình hạnh phúc.

– Thật sao? – Hải đáp lại ánh nhìn của Loan đang ở rất gần mình, vô thức nâng cằm cô lên, đặt vào vành môi hơi cong lên một nụ hôn nồng ấm. Loan đưa hai tay ôm quàng qua vai Hải, đáp lại nụ hôn của anh nhưng Hải chợt buông lời dứt khoát còn đôi tay vẫn ôm ghì lấy cô, nhìn cô với ánh mắt nghiêm nghị đôi khác, Loan hơi bất an, chưa kịp hỏi thì Hải lên tiếng trước:

– Loan này...

– Sao cơ? – Loan hỏi hơi sốt ruột nhưng điện thoại của Hải đổ chuông, anh có việc cần phải đi ngay. Hải đứng dậy, rút chiếc áo khoác ở móc treo đoạn quay lại nhìn Loan, xoa đầu cô cười triu mến:

– Anh sẽ kể cho em nghe sau!

Loan không thấy vui vẻ như mọi bận. Có gì đó làm cô bất an sau cái nhìn của Hải. Loan lắc đầu, tự trách mình cả nghĩ rồi gọi điện cho Hoa, hẹn nhau một buổi lang thang ngách ẩm thực mới khám phá được.

Tiếng chuông báo vào tiết một quá mười lăm phút, buổi dạy của Hải nhưng vẫn chưa thấy anh xuất hiện. Từ tối qua đến sáng hôm nay, Loan không thể liên lạc với anh, cũng không thấy anh báo cho cô một tiếng. Gần trăm mạng người trong giảng đường vang lên âm thanh ồn ào như ong vỡ tổ, cười đùa láo nháo, chỉ mình Loan nép vào riêng một góc, bấm đến nát bàn phím vào số của Hải, không liên lạc được. Lốp trưởng bắt đầu lên văn phòng trưởng tìm người hỏi han, Hoa cũng rời những trò vui với lũ quý sứ đến cạnh Loan:

– Sao? Vẫn không gọi được à?

Loan khẽ lắc đầu, mắt ầng ậc nước, cô sao thế này? Cảm giác không thể nào yên tâm được. Hoa lay vai cô:

– Mà sao thế? Ngồi đây đợi tao, đừng có đi đâu đấy! Nói rồi Hoa chạy biến đi ngay sau khi lớp trưởng thông báo nghỉ, thầy giáo không đến được, không rõ lí do. Loan thấy mình càng bồn chồn tợn, cô gục hẳn xuống bàn, lát sau thì Hoa quay lại, giọng hốt hải:

– Mà, thầy Hải bị tai nạn, bây giờ đang ở trong viện X...

Loan hốt hoảng níu tay Hoa:

– Ai bảo mà?

– Chị Hoà, quen sơ sơ.

À, vậy là không nhầm được rồi. Chị Hoà là chị gái Hoa, cũng giảng viên trong trường này. Loan hơi lưỡng lự, Hoa giục cô:

– Nhanh, thu sách vở vào, tao chở mà đến, gần thôi!

Loan đến, phải hỏi thăm tên Hải mất một lúc lâu. Hoa dặn nếu có chuyện gì thì nhớ phải gọi nó ngay, Loan gật gật chùi vệt nước mắt rồi chạy ù vào trong. Loan sốt ruột nhìn cô y tá trực dò tên Hải, cuối cùng cũng ra:

– Bệnh nhân Trần Đức Hải, 27 tuổi, phòng hồi sức số 32.

Loan nói vội một câu cảm ơn rồi theo chỉ dẫn đến phòng bệnh của Hải, cô đã bớt lo lắng hơn một chút khi biết Hải được chuyển về phòng hồi sức nhưng bước chân vẫn rất rất vội vàng. Đây rồi, phòng 32, Loan không đủ kiên nhẫn đợi người ra mở, cô tự tay đẩy cửa bước vào, mừng rỡ khi nhìn thấy Hải, Loan gần như chạy đến cạnh anh rồi đột nhiên, cô oà khóc khê khàng. Loan không hiểu mình trở nên mít ướt như thế từ bao giờ, mỗi lần những bất an ủa đến vì sự vắng mặt của Hải, cô đều như thế. Hải nở một nụ cười trên đôi môi nhợt nhạt, lại xoa xoa vào tóc Loan thân thuộc:

– Anh không sao rồi...

– Sao không gọi cho em?

Hải cười, hướng ánh nhìn của Loan vào cái bàn nhỏ đặt cạnh đó. Chiếc điện thoại của anh nằm chổng chơ, màn hình vỡ nát. Loan như chợt nhớ ra điều gì, cô hỏi Hải:

– Một mình anh ở đây sao?

Hải khẽ lắc đầu, đang định nói gì thì cánh cửa phòng bệnh bật mở. Một người phụ nữ trạc hơn năm mươi tuổi bước vào, nom bà rất hiền hậu và có đôi mắt giống hệt Hải, Loan có thể nhận ra ngay, là mẹ anh. Loan

quay người hẳn lại, cúi chào bà. Mẹ Hải nhìn cô hiền hoà, định đáp lại nhưng bất ngờ, một thằng bé chạy vào nín ả bà:

– Bà nội, bà nội! Ba con đâu?

Mẹ Hải chưa kịp đáp lại và Loan cũng chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì thằng bé đó đưa cặp mắt lạnh lẽ khắp phòng rồi chạy ủa đến bên cạnh Hải:

– Ba, Ba!

Loan sững sốt quay lại nhìn Hải khi nghe thằng bé gọi anh còn ánh mắt Hải nhìn cô, điềm tĩnh như thừa nhận:

– Nghe anh nói đã!

Loan bắt giắc lùi lại, lắc lắc đầu, nước mắt chưa kịp khô đã rớt thêm chút nữa làm nụ cười méo xệch đi. Hải muốn đến chỗ Loan giữ cô lại và giải thích với cô nhưng vết thương ở bụng nhói buốt làm anh khựng lại, cau mày. Loan vụt quay ra, bắt gặp ánh nhìn của mẹ Hải, bà cũng muốn nói điều gì đó, cho con trai bà nhưng cuối cùng, tất cả chỉ có sự im lặng đến nghẹt thở. Loan oà lên tức tưởi, tất cả nhoe đi trước mắt nhưng cô cố chạy thật nhanh, bàn tay quệt vội những vết nước mắt ngắn dài, tai cũng ù đi, không thể nào nghe rõ câu nói của Hải:

– Loan, anh không lừa dối em, nghe anh giải thích đã...

Hải xuất viện về nhà, mẹ đỡ anh nằm trên chiếc giường trải ga màu trắng. Tuy không có gì nghiêm trọng nhưng vết thương chưa lành miệng vẫn làm anh đau đớn. Hải nhìn con trai anh chạy qua chạy lại lảng xảng trong phòng ngủ, lại nghĩ đến Loan giờ này không biết ra sao, ánh mắt anh hơi sụp xuống và đôi chút trầm tư. Mẹ tiện tay với ly nước cam đặt gần đấy đưa cho Hải rồi bảo:

– Con bé đó, không chịu liên lạc với con sao?

Sở dĩ mẹ Hải hỏi như vậy vì từ ngày vợ anh mất, chưa bao giờ thấy Hải yêu thương ai, ít nói ít cười, sớm sớm ra khỏi nhà lẩn lủi như cái bóng. Đêm về khuya chơi cùng con một lát rồi cho nó ngủ. Vậy mà dạo gần đây, thấy Hải vui vẻ hơn dù đôi lúc vẫn trầm tĩnh đến lạ, mẹ biết anh đang dần bình thường lại cuộc sống của mình vì một người khác. Mẹ anh không hỏi cho đến một hôm anh tâm sự với mẹ rằng anh đã yêu một người khác, nhưng nỗi lo sợ hoang hoải cứ dần xâm chiếm khi cô ấy chưa hề biết về sự có mặt của Cu Bi – con trai anh. Mẹ cười hiền nhắc lại rằng trước đây vì yêu bà, cha dượng của anh cũng đã chấp nhận cả hai mẹ con dù sau này, ông bà không có con chung, ông vẫn thương yêu anh như máu mủ đầy thôi.

"Nếu cô gái đó thực sự yêu con, không sớm thì muộn nó cũng sẽ chấp nhận được."

Nhìn ánh mắt con trai đắm đắm vào khoảng không thỉnh lặng, mẹ Hải ngẫm hiểu Loan không phải một cô gái mà người ta có thể dễ dàng quên đi. Huống hồ chuyện tình cảm, càng dày vò đau đớn sẽ càng đậm sâu. Con trai bà đang giằng xé thì ắt hẳn tình cảm dành cho Loan cũng không dễ mà quên đi chút nào, bà hiểu chứ. Nhưng lúc này cũng chỉ biết an ủi con trai:

– Cái gì cũng cần thời gian con ạ!

Hải cười buồn rầu gật đầu với mẹ. Mẹ anh bế cu Bi ra ngoài, dỗ ngọt: – Nào, bé Bi ra ngoài cho Ba Hải nghỉ, cuối tuần ba Hải khỏe lại cho đi chơi nữa. Mẹ anh bế cu Bi ra khỏi, Hải bấm gọi cho Loan, từ sáng hôm qua đến bây giờ đã gọi rất nhiều, cô không bắt máy. Hải bấm bụng viết vài dòng tin, định nhấn send rồi lại xoá đi. Anh nói gì để Loan tin anh bây giờ. Rõ ràng anh sai, không phải vì dối cô, anh trước giờ chưa từng có ý định đó nhưng sai vì đã không rõ ràng dứt khoát ngay từ đầu, thẳng thắn với Loan. Việc để cô biết được sự thật trong một tình huống bất ngờ vượt ngoài chủ định như vậy, là lỗi của Hải. Ai mà không

sốc cho được. Có thể Loan sẽ quay lại như lời mẹ anh nói nhưng chẳng hiểu vì lẽ gì, Hải thấy mình sụp đổ và trống rỗng. Nhớ giọt nước mắt của Loan buổi sáng ấy, Hải không kiềm được xúc cảm làm lồng ngực run lên, nhói buốt. Nhìn cô vô tư vậy, lo lắng và yêu anh đến vậy, Hải càng thấy mình thật tệ khi để Loan phải khóc.

Chuối ngày sau có lẽ sẽ khó khăn với cô, Hải biết, với cả anh cũng thế. Khi dứt bỏ hay buộc phải rời xa những yêu thương thân thuộc, tim chơi vơi vì mất đi điểm tựa, suy kiệt vì trống rỗng những cảm xúc trước giờ vốn là tất cả. Lúc vợ anh mất vào ngày sinh cu Bi, Hải tưởng mình chết được. Người phụ nữ của cả thanh xuân, anh đã yêu bằng một tình yêu trong trẻo, rồi gắn bó cùng nhau. Còn cái khoảnh khắc Loan chạy khỏi phòng bệnh, ánh mắt cô nhìn anh lúc đó, Hải tưởng cả thế giới rời bỏ mình, đau đến nghẹt thở, trống rỗng đến mức sợ hãi. Hải đã yêu Loan như thế, không phải thứ tình yêu như đối với vợ anh ngày xưa, nó dần vật hơn, chua xót hơn và đau hơn thế rất nhiều, tình yêu của một người đàn ông từng trải với một cô gái đã vực lại trong mình những xúc cảm tươi mới, khóa lấp những vết thương cũ kỹ và nhẹ nhàng hôn lên đó, dịu dàng, e ấp đã làm Hải như say sưa và muốn ghi chặt lấy. Vậy mà... Có lẽ thứ Loan cần nhất bây giờ là thời gian, cô cần bình tâm lại sau bất ngờ để nhận ra rằng Hải không có ý định dối cô, rằng anh đối với cô không phải là thoáng vui đùa. Hải sẽ đợi, anh nhất định không buông tay cô dễ dàng như vậy, chỉ cần Loan còn yêu anh, là đủ.

Thăm thoát cũng đến ngày Loan tốt nghiệp. Sớm hôm đến dự lễ nhận bằng tốt nghiệp, nhiều người ngạc nhiên nhìn thần sắc Loan đổi khác sau một thời gian ngắn, trông cô tiền tụy đi hẳn. Hoa lúc nào cũng kè kè cạnh cô còn Loan, buồn rầu chẳng nói thêm lời nào khác. Từ sau buổi sáng kinh khủng đó, cũng đã hơn một tháng cô không gặp Hải. Anh nghỉ phép một thời gian, môn của anh trên lớp có người khác đảm nhận, Loan vẫn cố duy trì mọi việc bình thường song lòng chẳng thiết tha. Cô ít nói ít cười, người ta không còn thấy Loan phơi phới như quãng thời gian trước khi quen Hải.

Hải có gọi điện cho cô, cũng có nhắn tin, email cũng có nhưng Loan không muốn trả lời, chỉ một buổi tối thấy mệt mỏi quá, nhắn cho anh một dòng cụt lủn: "Đừng để em thấy anh nữa..." Loan không biết Hải có thể cảm nhận được cô ra sao sau lớp ngôn từ không bộc lộ quá nhiều kia nhưng không còn thấy anh cố liên lạc với cô nữa. Con gái, nói vậy mà chẳng nghĩ vậy, Loan thất vọng thực sự, không phải những hờn ghen vô cớ. Thì ra người cô tin tưởng bấy lâu lại là người dối cô từ đầu chí cuối. Loan không cần biết, không quan trọng mình là người thứ mấy trong cuộc đời Hải, chỉ quan trọng hai người yêu nhau là đủ. Vậy mà Hải không thành thực, không nói cho cô biết. Rõ ràng cô đối với anh chẳng chút gì vững chắc còn cô, tin anh vô điều kiện. Nếu Hải thành thực, Loan có thể chấp nhận tất cả vì anh, yêu thương đứa trẻ đó, cô cũng mất mẹ, cũng hiểu được niềm vui trẻ thơ khi được người ta bù đắp. Lẽ nào trong mắt Hải, cô sống vị kỷ và non nớt đến vậy sao? Loan đã khóc rất nhiều, ban đầu vì sốc, vì ám ức và bây giờ, vì Hải giấu cô. Anh cũng không đến tìm cô, không thêm giải thích một lời, không thêm ôm cô một cái thật chặt để bao nhiêu ám ức vỡ oà ra tức tưởi. Thực lòng, cô đâu thể để Hải phía sau mà yên tâm bước tiếp.

Kết thúc buổi lễ, Hoa có kéo Loan vào cái Trung tâm thương mại mát lạnh hơi điều hoà giữa trời nắng rất. Hai cô sinh viên vừa tốt nghiệp dắt tay nhau vào khu vui chơi trẻ em đã nhận được không ít ánh nhìn hiếu kì, Hoa cười, Loan cũng cười, chắc phải rất lâu rồi mới thấy Loan cười như thế dù ánh mắt vẫn lộ nét mệt mỏi. Hoa đi chậm lại, hỏi Loan khe khẽ:

- Mày tính thế nào?
- Thế nào là thế nào? Hết rồi!
- Để đêm về cứ khóc đến nổi mắt dại ra và cười không nổi à?
-
- Thầy Hải chắc không có ý dối mày...
- Nhưng anh ấy không động tĩnh chi – Loan cướp lời Hoa

– Tức là bỏ không đành?

– Tao không có nề chi, chuyện anh ấy có con rồi nhưng...

– Bà nội à, bà bảo người ta đừng để bà thấy người ta nữa, người ta lại trót như vậy với bà, chưa kịp nói ra sự thật thì ai dám đến nữa. Để tao hoà giải giúp, nha!

– Tao sẽ tự làm.

Mãi đi không để ý, Loan và Hoa đã vòng ra gần cửa thoát hiểm vắng người nhưng bất ngờ, một thằng bé chạy qua đâm sầm vào Loan, nó ngã lăn ra, khá đau, Loan tưởng nó khóc, toan chạy đến hỏi han thì thằng bé đã tự đứng dậy, phúi phúi tay chân rồi cúi gập người, khoanh tay nói với Loan:

– Dạ, con xin lỗi cô!

Loan hơi ngạc nhiên vì lỗi ứng xử của thằng bé mới chừng 3 tuổi. Khu này mát như vậy mà nhìn từ trên, tóc nó bết lại vì mồ hôi. Loan bất giác mỉm cười cũng là lúc thằng bé ngẩng lên cười với cô. Loan hơi sững lại, rõ ràng là con trai Hải, không thể lẫn đâu được đôi mắt và nụ cười đó. Nó cũng hơi chỉ tay về phía cô, cau cau mày như cố nghĩ điều gì rồi bất chợt reo vang:

– A, cô Loan, cô Loan!

Loan hơi quỳ xuống cạnh thằng bé, ngạc nhiên:

– Sao con biết?

– Ảnh cô trong cái quyển sổ ba Hải cho con ngắm hoài, hay cho con thơm vào cái ảnh đó nữa.

Loan ứa nước mắt khi nghe thằng bé nhắc tên Hải, chợt thấy anh bước ra từ phía thang máy, thằng bé ngây ngô đi theo lời dỗ dành của Hoa để quay lại khu vui chơi khi nhận được cái gật đầu của ba nó. Nom Hải gầy hơn, phờ phạc hơn, vẫn đôi mắt sáng, jeans đen và sơ mi trắng, Loan cứ thế đưa tay gạt vệt nước mắt ngắn dài và nhìn Hải trách móc. Hải đến bên, ôm cô rồi đùa:

– Thằng nhóc đóng tròn vai lắm, cả bạn em cũng vậy!

Loan cười trách móc:

– Anh hư lắm, dám mua chuộc cả bạn em...

Hải lại chặn câu nói của Loan bằng nụ hôn nồng lên bờ môi hơi cong lên như tình nghịch lắm. Bàn tay vòng ôm siết bờ eo cô, anh thì thầm:

– Rồi cũng qua hết phải không em?

Loan thấy mình lâng lâng xúc cảm. Hải nói phải, rồi cũng qua hết thôi, những sóng gió ấy, miễn là lại tìm thấy nhau lần nữa, miễn là có người ôm cô để vỗ oà tức tưởi, chỉ vậy thôi, là đủ.